

MILADA REZKOVÁ

Nejbližší rodino, drazí přátelé a všichni, kdo jste kdy pocítili hřejivý dotek srdce paní Milady Rezkové,

shromáždili jsme se dnes, abychom se rozloučili s výjimečnou ženou, jež dokázala proměnit všední okamžiky v obohacující zázraky. Jako by se s každým novým ránem nadechla ještě dříve než slunce samotné, aby do našich dnů vnesla laskavé světlo, které umělo rozehnat i nejtemnější stíny. Její hlas byl sotva hlasitý, přesto v něm dřímala síla pochopení a soucit, jež se dotýkaly duše každého, kdo jí naslouchal.

Byla jako křehká růže vykvétající v nehostinné krajině; tak jemná, a přitom nezdolná. Dokázala s vlídnou vytrvalostí překonat všechny životní bouře, aniž by ztratila jiskřičku radosti v očích. Nosila v sobě hlubokou pokoru, vždy připravenou odpouštět a nově vzklíčit, kdykoli jí osud postavil do cesty překážky. Její gesta, mnohdy nenápadná, byla tím nejsilnějším poselstvím – nabízet ruku bez očekávání vděku, chlácholit svou přítomností, vytvářet kolem sebe pokoj a mír.

V jejím světě se malé zázraky rodily z drobných okamžiků. V každém úsměvu, kterým obdarovala kolemjdoucí, planula naděje; v každém objetí přebývala útěcha, která beze slov dokazovala, že největší silou je láska. Paní Milada Rezková byla žena, u níž jste snadno našli útočiště, ať už jste nesli tíživé starosti na bedrech nebo jen potřebovali tichou společnost. Ve všem, co dělala, se zračil smysl pro krásu detailů – v šálku voňavého čaje, který vám podala ve chvíli, kdy se vám třásla duše; v pečlivě vyšívaném kapesníčku, jenž vám vtiskla do dlaně, když jste potřebovali setřít slzy.

Smuteční řeč

Dnes se loučíme s člověkem, který dokázal naplnit každou prchavou chvíli vznešenou prostotou. Její slova nesla melodii uklidňující písně a připomínala nám, že život není jen o velkých činech, ale i o něžných pozornostech a umění naslouchat druhým. Ztrácíme ženu, jež byla majákem pro mnoho z nás – její vlídný úsměv zůstane něčím, co se otisklo v našich srdcích, i když už tu není, aby nám ho opětovala.

A přesto, v tomto tichém zármutku, vnímáme i jemný závan naděje. Odchází od nás, avšak zůstává v každém skutku, který jsme se od ní naučili. Zůstává v teple dlaní, které se dotkne jiné ruky, když bude nejhůř, a v upřímné radosti, jež se objeví, když se naučíme opět spatřovat krásu tam, kde by ji jiní nehledali. Její odkaz je jako pečlivě utkaná krajka – obepíná nás láskou, a my se jí můžeme dál dotýkat, čerpat z ní sílu a víru.

Kéž naše poslední sbohem zazní jako tichá, ale nekonečně vděčná modlitba za ženu, která kolem sebe rozsévala něhu a laskavost, tak jako květina nezištně vydává svou vůni do světa. Ať ji nyní provází mír, tam, kde se všechny bolesti mění ve světlo a kde může s klidem dohlížet na to, jak pečlivě rozvíjíme její dědictví. Naše vzpomínky uchovají jméno Milady Rezkové s láskou, jako bychom tiskli do hrudi cenný talisman, jemuž nikdy nevyhasne kouzlo. Děkujeme ti za vše, cos nám dala – tvé dny tady skončily, avšak tvá láska přetrvá v nás.